

ikke nærmere gaae ind paa; thi de ere af den tidligere ærede Ordfører i den foreliggende Betænkning ſaa klart og tydeligt paaviste, at der virkelig af den Grund alene ikke kan være Tale om det foreliggende Forſlag. Der er blandt Andet den Beſtemmelse, at Sogneforſtanderſkabet vælger Forligelsescommiſſairen, men at Amtmanden affætter ham; i Kjøbſtæderne derimod vælger Communalbeſtyrelſen Forligelsescommiſſairen og affætter ham ogſaa. Der er ogſaa den Beſtemmelse, at i en Forligelsescommiſſairs Forſald maa der conſtitueres en anden paa tre Maaned, men forſaa vidt den, der har Forſald, ikke kan tiltræde om tre Maaned, ſaa ſkal der vælges en anden. Forſømmes nu dette andet Valg, ſaa ſkal man, ſom der er paavist i Betænkningen, nøies med den Conſtituerede. Alle diſe Ulemper, ſom Thinget viſtnok erkender, og ſom alle de ærede Herrer af Udvalget, der have erklæret ſig for det foreliggende Forſlag, viſtnok ogſaa ere enige i bør undergaae Forandringer, forekommer mig at være ſaa væſentlige, at jeg ikke kan ſtemme for Lovforſlaget, ſom det er kommet fra det andet Thing. Jeg ſkal, efter ſaaledes at have udtalt mig, anbefale Sagen, ſaaledes ſom Udvalgets Mindretal har foreſlaaet at forandre den. Efter den meget ærede Formands Vittring kan der Intet være til Hinder for, at den ogſaa kan komme til det andet Thing, og derſom det andet Thingønſker Sagen ligesaa ivrigt ſom de to ærede Medlemmer, der have diſſentieret, ſaa antager jeg, at man der ogſaa vil ſige: vi kunde velønſte Loven paa den tidligere Maade, men vi anſee ikke dette for nogen Hovedſag, og vi ville derfor gaae ind paa den, ſom den nu foreligger.

Thalbitzer: Jeg ſkal ganſke kort beſvare de temmelig stærke Angreb, ſom den ærede ſidſte Taler har rettet imod mig og imod Udvalgets Fleertal, og jeg troer, at jeg kan ganſke godt klare min Stilling til denne Sag, naar jeg bringer i det ærede Things Grindring, at Sagen ikke her er foretaget for første Gang, men har været for i en foregaaende Sæſion og omtrent i ſamme Skikkelse ſom nu. Dengang udtalte jeg mig navnlig om een Beſtem-

melse, ſom jegønſkede optagen i Loven; men jeg anſaae ikke denne Forandring for ſaa vigtig, at jeg, fordi den udelødes, vilde ſtemme mod Loven. Da jeg nu ſenere har havt den Ære at blive Medlem af Udvalget i denne Sag, ſaa er det naturligt, at da man i dette Udvalg blev enig om flere Ting — jeg ſkal ivrigt vel vogte mig for at tale om Forhandlingerne i dette Udvalg — ſaa kunde jeg gjerne gaae ind derpaa, uden derfor at gaae fra, hvad jeg tidligere havde ſtemt for. Derſom det Lovforſlag, ſom dengang blev bekæmpet og ſaa af den ærede Ordfører, ſom nu er fraværende paa Grund af Sygdom, ikke var blevet bekæmpet af ham, og Majoriteten ikke havde ſluttet ſig til ham, ſaa havde de Anſuelfer, ſom næres af mig og de ærede Landsſtingsmænd, der nu ved min Side kæmpe for Lovforſlaget, ſundet Anſlang, og ſaa havde det nu været Lov. Alſaa, da Loven har været ſaa nær ved at udfomme, maa den dog ikke være en ſaadan forſtræffelig Uting, ſom den ærede ſidſte Taler ſildrede den at være. Jeg troer derfor ikke, at jeg har gjort mig ſkyldig i nogen Inconſequent; thi det er viſtnok Henſigten med Rigsdagens Forhandlinger, at naar f. Ex. Landsſtinget ſaaer en Lov tilbage fra det andet Thing, bør vi ikke ſige: vi ville ikke ſee paa, hvad de komme med, men holde faſt ved, hvad vi have ſagt. Jeg troer, at det er et Udvalgs Pligt i et ſaadant Tilfælde nøie at overveie, om det kan træde mæglende op for at imødefomme det andet Thing og føre Loven igjennem. Lovforſlaget er i mine Tanker ikke ſaa fortaffeligt, ſom den ærede ſidſte Taler mener. Jeg ſkal respectere hans Mening; men jeg haaber ogſaa, at han til Gjengæld vil respectere vor Mening. Jeg kan ikke anſee de foretagne Forandringer for ſaa væſentlige, at man af Henſyn til dem ſkulde forkaſte en Lov, der ivrigt kan virke ſaa gavnligt, navnlig med Henſyn til eet Punkt, nemlig Aftægtsſagerne. Jeg har oplevet ſaa mange beklagelige Tilfælde i denne Henſeende, fordi Forligscommiſſionerne vare ſaa langt borte, at jeg i mange Aar har arbeidet paa dette Forholds Ordning. Den ærede Landsſtingsmand og det ærede Thing maae derfor undſkyldte mig, at naar jeg har den Tro, at Loven ikke kommer